

Qüestió de prioritats

«El Ministeri de Defensa ha passat a ser un dels centrals en un govern que havia de fer grans canvis socials»

L'estat espanyol, de la mà del govern del PSOE, ha impulsat una presència internacional notable en l'àmbit militar. La guerra entre Ucraïna i Rússia ha donat espai a Sánchez entre els grans socis de l'OTAN. Sovint ens preguntem el perquè d'aquesta implicació i quins beneficis tindrà.

José María Aznar i la seva aliança amb George Bush en la guerra a Iraq i Afganistan, guerres que no van aportar res -bé, beneficis als fabricants d'armes i posicionament estratègic breu als EUA-. Per Aznar aquesta presència es convertí en estratègica i, molts anys més tard, ha continuat defensant-la -malgrat les mentides amb les quals es va iniciar- com a fonamental en la construcció dels grans lideratges, entre els que, evidentment, es compta.

Sánchez, de forma aparentment més «solidària», ha iniciat una deriva semblant. El Ministeri de Defensa ha passat a ser un dels centrals en un govern que havia de fer grans canvis socials, mentre s'incompleixen promeses com la derogació de la llei mordassa, o la reforma laboral. S'impulsen mesures insatisfactòries com l'Ingrés Mínim Vital -potser necessària com a mesura de xoc, però d'una pèssima gestió que no ha servit per pal·liar el que pregonava-. Van seguir els desnonaments durant la pandèmia malgrat el decret, sense altres mesures que ho frenessin. Les promeses per avenços socials han estat incomplertes i són insuficients mentre la inversió en defensa ha augmentat exponencialment.

Actualment, el pressupost de Defensa de l'estat és d'11.189 milions d'euros, un 1% del PIB i el compromís amb l'OTAN és de pujar-lo a un 2% -el que significaria un 298% més del que el pressupost de l'Estat destina a educació o un 750% més del que destina a sanitat-. L'augment de la despesa militar augmenta, ho fa la seguretat? La percepció d'inseguretat que s'ha filtrat per justificar les despeses militars i policials de l'estat no s'ha traduït en més despesa social per combatre la inseguretat econòmica, es continua precaritzant el mercat laboral i es perden llocs de treball, augmenten la pobresa i les desigualtats mentre s'inverteix en armament.

Un dels darrers escàndols en aquest àmbit ha estat el dels tancs Leopard, en les que s'havien invertit més de 1.000 milions d'euros que es troben en magatzems i s'han trobat en un estat deplorable, totalment inservibles. Diners llençats per la finestra. Tancs que es volien lliurar a Ucraïna, on ja s'ha lliurat força material militar en mal estat. La inversió en armament militar de l'estat és una inversió per a les guerres d'altres, per a les butxaques dels comerciants de la guerra i per als magatzems on es fan malbé. Mentrestant, les polítiques socials continuen sent del tot insuficient si la reconstrucció social i laboral es fa sobre la precarietat de les classes populars.

Milers de diners en armament mentre puja l'energia bàsica per a la vida. El canvi climàtic comença a esdevenir sense marxa enrere i es lucren empreses d'armament -que també són part del circuit de portes giratòries-. Segons la Memòria de l'any 2021 de l'Associació Espanyola d'Empreses Tecnològiques de Defensa, Seguretat, Aeronàutica i Espai, les empreses del sector van facturar 11.594 milions d'euros, 7.065 dels quals corresponen a defensa terrestre i naval. Són diners abocats a la mort de persones, diners que es resten a la justícia social.